

Sygn. akt V CSK 190/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o. w D.

przeciwko T. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt VI Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 5 listopada 2019 r., zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa w całości oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi, wobec rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w L. przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, co skutkowało niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem. Zdaniem skarżącego, Sąd drugiej instancji w sposób mechaniczny przeniósł motywy rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji do swojego orzeczenia i nie odniósł się merytorycznie do większości zarzutów apelacji.

Skarżący zakwestionował również sposób rozłożenia ciężaru dowodu, w szczególności to, że na pozwanym ciążył obowiązek udowodnienia sprawności maszyny i poprawnego jej działania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien przedstawić wywód prawny zmierzający do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie zawiera dostatecznych argumentów uzasadniających występowanie tak rozumianej oczywistej zasadności. Skarżący ograniczył się do zakwestionowania przyjętych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych, poczynionych uprzednio przez Sąd pierwszej instancji, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Ponadto wskazał na nieodniesienie się przez Sąd drugiej instancji do większości zarzutów apelacji, których jednak nie sprecyzował. Nieprawidłowe było również, zdaniem skarżącego, rozłożenie ciężaru dowodu w sprawie, w szczególności przyjęcie, że to na pozwanym ciążył obowiązek udowodnienia sprawności maszyny i poprawnego jej działania. Jednak w skardze brak przy tym szerszej argumentacji w tym zakresie.

Co jednak najistotniejsze, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został przytoczony żaden przepis prawa, co nie pozwala na uznanie tego wyводу za posługujący się argumentami natury jurydycznej, a co za tym idzie - przekonujący. Nie sposób bowiem przyjąć, że możliwe jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa bez odniesienia się do ich treści, a co najmniej ich wskazania.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.